

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA

CATEGORIA OBRES TEATRALS

La magnitud de la tragèdia

Roger Simeon

1r Acte

Escena 1

Un menjador/sala d'estar vell i revellit que ha encaixat malament el pas dels anys.

Dues butaques, una tauleta de cafè, un escriptori i una estanteria són els mínims mobles necessaris i recomanables.

Una parella de 50-60 anys. Fa més de 30 anys que es van divorciar i ella va marxar.

Avui es tornen a veure per primera vegada

(L'HOME i la DONA asseguts en dues butaques. Incòmodes)

DONA *(Mirant al seu voltant)* La casa està molt pitjor que la recordava...

HOME I què esperaves?

(Silenci)

HOME Han passat molts anys... masses coses... *(pausa)* massa...

DONA *(Tallant-lo)* A quina hora t'han dit que vindrien?
HOME *(Resignat)* A les 8.
DONA Són les vuit i cinc. Fan tard.
HOME La puntualitat no és una virtut massa estesa... a més, el trànsit a aquesta hora és dolent...
DONA Jo no tinc temps per perdre.
HOME Mai n'has tingut...

(Silenci)

DONA *(Aixecant-se nerviosa i caminant per la sala)* I com són?
HOME Qui?
DONA Ells...
HOME Què vols dir?
DONA Com són? Són vells? Joves? Alts, nans, grassos, prims, porten ulleres, parlen amb accent, porten roba de marca...
HOME No ho sé... són una parella... ah... jove... no deuen ni arribar als 30 anys...
DONA No entenc pas què hi poden veure en aquesta casota...
HOME A tu i a mi ens va agradar...
DONA No. A mi no em va agradar. Era a tu a qui li agradava la maleïda casota... et va agradar des del primer dia.
HOME I encara m'agrada... és casa meva...
DONA Doncs és una casa ben galdosa.
HOME Abans no era així...

DONA Sempre ha sigut igual.

HOME No. Abans... abans tenia un encant especial... s'hi respirava...

DONA No em diguis que s'hi respirava amor! No t'atreveixis...

HOME No. O sí. No ho sé. Potser sí que era amor el què s'hi respirava... no ho sé... tampoc ho sabia definir però sí que s'hi estava millor... era... era casa nostra...

DONA Ha! Casa nostra! Espero que ben aviat deixi de ser-ho. Mira que has tingut temps per desempallegar-te'n i, en canvi... ara de pressa i a la corre-cuita que no sé pas què t'ha agafat amb tantes presses... *(pausa)* De veritat que cal que hi sigui jo també present?

HOME Has de signar els documents i l'advocat va dir que era molt millor si els firmàvem tots dos el mateix dia, que si no s'hauria d'anar a un notari que certifiqués que la teva firma és teva i...

DONA Clar que la meva firma és meva! De qui coi volen que sigui? Tot plegat són històries per cobrar-nos extra!

HOME Ja, sí, no ho sé, però suposo que... suposo que necessiten comprovar que tu ets realment la persona que surt als papers...

DONA Et refereixes a la nena ingènua de vint-i-pocs anys que va signar una hipoteca de per vida sense ni saber què estava fent?

HOME Ah...

DONA Perquè jo ja no sóc aquella persona.

HOME No, suposo que no...

DONA De fet, mai ho vaig ser. Només creia que ho havia de ser, que era la meva responsabilitat... però en el fons... en el fons fons s'hi amagava el meu jo real, massa tímid per dir res, somiant en silenci en alliberar-me de la presó on m'havien posat...

HOME Això no va ser mai cap presó!

DONA Per mi sí. Una presó on m'havien condemnat a cadena perpètua.

HOME Les portes sempre van estar obertes... ho saps perfectament... i una presó sense portes... no és una presó.

DONA Les pitjors presons són aquelles que no tenen portes... però no parlo només de la casa...

HOME No. Parles de mi.

DONA No. No parlo de tu. Ni de mi. Ni de nosaltres... parlo de tot. Tot! Era presonera en un món d'aparences. Víctima d'un entorn que mai em va voler acceptar.

HOME *(Afligit)* No comencis, sisplau...

DONA Però saps que és veritat.

HOME No... *(pausa)* sí.

DONA Presoners en un món que ens odiava i en una relació que no funcionava... per això vas buscar sortides... no cal que diguis res. No et retrec res. Tu com a mínim vas buscar una manera de fugir. Ara ho entenc. M'ha costat anys d'acceptar-ho, però ara ho entenc i ja no t'odio...

(Silenci)

DONA Per què no la truques?

HOME *(Preocupat)* Trucar-la? Però per què? No no...

DONA Per què et poses així? És normal que els truquis si...

HOME Que els truqui? A... a qui?

DONA A la parella que no arriba. *(Pausa)* A qui et pensaves que em referia?

HOME Ah, no, ningú...

DONA Però si estàs tremolant! Què et passa? De qui et pensaves que estava parlant? *(Pausa)* D'ella?

(Silenci tens)

DONA Han passat 30 anys i encara t'incomoda parlar-ne?

HOME *(Insegur)* No...

DONA *(Aturant-se darrere d'ell)* Se't talla la veu.

HOME *(Aixecant-se nerviós i fugint de la DONA cap a una altra banda de la sala)* No és veritat! Jo... no... jo... potser sí que... que els hauria de trucar... havien dit que arribarien a les vuit i... ja són... un quart de nou... *(va cap a la porta)*

DONA On vas?

HOME Vaig a... a buscar el telèfon...

DONA Fugint una altra vegada...

HOME No, és que...

DONA Ja arribaran.

HOME Però... potser s'han perdut...

DONA Doncs ja ens trucaran ells...

HOME No tenies tanta pressa?

DONA No. Ara ja no en tinc (*S'asseu*) Seu. No creus que ha arribat l'hora que parlem?

(L'HOME dubta)

DONA Ara que potser ja no ens tornarem a veure mai més...

HOME (*S'asseu derrotat*) Potser per això mateix no hauríem de dir res... deixar el passat enterrat i...

DONA Enterrat... ha! Sempre has tingut un do per posar la pota escollint les pitjors paraules...

HOME Volia dir que...

DONA Ja sé què volies dir! Però no. No. No podem seguir com si res. Jo no puc! Pensava que sí. Porto tots aquests anys intentant convèncer-me que sí, fent veure que ho he deixat enrere, que he seguit endavant i ho he deixat tot allà... aquí, en aquesta casota... aquí... aparcat... (*ferida*) en-ter-rat! (*Pausa*) Però ha sigut tornar aquí... a aquesta casa... i he vist que no havia sigut capaç d'oblidar res... que només ho havia amagat, ho havia recobert amb imatges falses i records borrosos però mai m'ho havia tret de sobre. Mai... (*pausa*) Mai n'hem parlat. (*Pausa*) Mai. N'hem. Parlat.

(Silenci)

HOME Parlar mai ens ha ajudat.

DONA Estar en silenci durant 30 anys tampoc... 30 anys! Tota una vida...

HOME Érem molt joves...

DONA I estúpids.

HOME No.

DONA Jo sí. *(Pausa)* Però ja no... la vida m'ha fet despertar, espavilar-me... tan de bo hagués pogut preservar la ingenuïtat de la infantesa! Tan de bo hagués pogut seguir mirant el món com si res tingués sentit, com si tot hagués d'anar bé, com si la nostra vida hagués de ser meravellosa...

HOME La nostra vida és... la que és. No podem fer-nos mala sang...

DONA Tampoc podem pretendre que tot va bé.

HOME Suposo que no...

DONA Encara que ho vulguem fingir... que no hi hagi res que vulguem més en el món que creure que no tot ha estat en va...

(Silenci)

DONA No ho vaig poder suportar...

HOME Què?

DONA Pensava que sí, que era més forta, que jo podia amb tot... però no vaig poder... va ser... va ser molt més fort que jo... el dolor se'm menjava per dintre... em rosegava el cos, m'anava corcant dia rere dia i jo... jo... *(s'ensorra i plora)*

HOME *(Incòmode. Sense atrevir-se a abraçar-la per consolar-la)*

Potser millor que... no en parlem...

DONA No! N'hem de parlar!

HOME Però és que...

DONA Sí! N'hem de parlar! Hem de tancar les ferides! Si no seguirem sagnant per sempre fins que ja no ens quedi una sola gota de sang més...

(Silenci)

(L'HOME mira detingudament a la DONA. Està temptat de parlar. Vol parlar, però no pot i s'aparta d'ella)

HOME No puc parlar-ne... ho sento, però...

DONA Doncs parlaré jo.

(L'HOME es queda quiet, observant-la sense forces)

(Silenci)

DONA Jo... mai... no... *(Veient que tampoc pot parlar i intentant canviar de tema)* Ja haurien de ser aquí... potser sí que els hauries de trucar per veure si...

HOME Sí... potser sí... és tard... es deuen haver perdut...

DONA Nosaltres també ens perdiem al principi...

HOME Sí, el camí no està gaire ben indicat...

DONA El camí? Quin camí? Però si no hi ha camí! Mai hi ha hagut camí! Només un bosc ple de bardisses i paranys!

(Silenci)

HOME Vaig... vaig a trucar-los... *(i marxa lentament deixant a la DONA sola a l'escenari)*

(La DONA l'observa en silenci durant una llarga estona i després s'afanya a comprovar que ell no la pot veure i, de puntetes, va fins a un moble i intenta obrir un calaix tancat amb clau. Mira al seu voltant buscant la clau, aixeca alguns fulls, obre un parell de llibres i s'apropa a una escultura de ceràmica amb convenciment: sap que la clau és allà. Efectivament, troba la clau dintre la base de l'escultura i obre el calaix. Amb gran precaució, aparta uns quants documents fins que troba allò que estava buscant: un grapat de cartes antigues. Delicadament, treu una carta del seu sobre i la llegeix amb tristesa creixent)

Se sent un soroll de l'altra habitació.

(La DONA s'apressa a tornar a guardar la carta al sobre i a tancar el calaix però no té temps de fer-ho tot i opta per posar-se les cartes a la butxaca, tancar el calaix amb clau i quedar-se amb la clau a la mà perquè ja arriba l'HOME)

DONA Què diuen? S'han... s'han perdut?

HOME No he pogut parlar amb ells... no deuen tenir cobertura. La senyal aquí mai ha sigut massa bona...

DONA No, sempre havíem quedat aïllats del món...

HOME Però a tu t'agradava...

DONA Ho odiava.

HOME Però...

DONA Què? Et sorprèn?

HOME Sí. No...

DONA No t'ho havia dit mai?

HOME No.

DONA Doncs d'això mateix és del què em queixava quan vivíem junts! Que no et podia dir res! Que no hi eres mai! I si hi eres no m'escoltaves perquè tenies algú que et distreia i si m'escoltaves no m'entenies, com si t'estigués parlant en codi...

HOME Quin codi? Tu i jo mai hem tingut cap codi.

DONA I aquí està el problema. Que no teníem un codi per poder parlar tranquil·lament d'allò que realment havíem de parlar! Que mai ens vam arribar a posar d'acord en trobar un punt comú que... mai vam arribar a assolir el grau d'intimitat necessari com per establir aquest codi que tenen totes les parelles perquè, en el fons, sempre hem estat uns desconeguts l'un per l'altre. I sempre ho serem...

(Silenci)

HOME I ara què fem?

DONA Ara ja no ho podem arreglar. Ara ja és massa tard, s'ha trencat per masses bandes per poder-ho apedaçar més.

HOME No... no, em refereixo a nosaltres... vull dir ara... amb la parella que...

DONA Esperem. Quin remei.

HOME Fins quan?

DONA Fins que ja no puguem més... o fins que ens atrevim a dir-nos el que mai ens hem atrevit a dir.

(L'HOME i la DONA s'observen en silenci durant una llarga estona. Després, incòmodament, s'asseuen ben lluny l'un de l'altre esquivant-se les mirades)

DONA Ara que la miro bé... de fet no ha canviat res d'aquesta casa... s'hi respira la mateixa buidor, la mateixa tristesa.

HOME Aquests últims anys no han sigut precisament els millors de la meva vida...

DONA Ha! Els millors anys de la teva vida! Però què és això? Els podríem tenir davant dels nassos i no veure'ls! Si som tan idiotes que ens deixem passar els anys esperant que el següent serà millor. Que aquest ha sigut una merda? Un any per oblidar i del qual no en volem parlar mai més? El següent

serà millor. Ho ha de ser! Només pot ser millor perquè pitjor és impossible! Doncs saps què? Sempre es pot anar a pitjor...

HOME I a millor...

DONA Hi has anat mai en aquests 30 anys?

(Silenci)

HOME Vols prendre alguna cosa?

DONA *(Sorpresa)* Com dius?

HOME Que si vols prendre alguna cosa? Jo em vaig a preparar un whisky *(i s'aixeca)* què vols tu?

DONA Doncs per començar, el got d'aigua que t'he demanat només d'arribar i que encara no m'has portat... i després un whisky... però no t'escarrassis, que ja hi vaig jo... me n'havia oblidat que en aquesta casa si no et fas tu mateixa les coses, ningú te les farà... *(i marxa)*

(L'HOME s'està una estona assegut. Perdut. Al cap d'una estona la vista se li desvia cap al moble i es posa nerviós. Comprova que la DONA hagi marxat i s'aixeca perquè ha vist l'escultura moguda. Va cap a l'estanteria i mira dintre la base de l'escultura buscant la clau. Quan no la troba, es posa encara més nerviós: sap que la DONA la té. Després es llença contra el calaix per comprovar si ella l'ha pogut obrir o no però just en aquest moment sent soroll de passes i corre a asseure's a la butaca sense haver pogut comprovar el calaix)

DONA *(Entrant amb una ampolla de whisky i un got)* Només tens un got?

HOME Només hi sóc jo aquí...

DONA I què fas quan venen visites?

HOME Quines visites? Aquí feia anys que no venia ningú. Tu has estat la primera persona que ve en els últims...

DONA No m'ho diguis. Ja m'és prou trist d'imaginar-ho com per saber-ne la magnitud de la tragèdia...

HOME La magnitud de la tragèdia... sempre t'ha agradat molt aquesta expressió...

DONA A mi?

HOME Sí. La feies servir amb molta freqüència i sempre amb aquest mateix to, mig sarcàstic mig melancòlic. T'odiava quan ho feies. Era una cosa molt més forta que jo... no sé... m'enrabiava...

DONA *(Omplint-se el got de whisky)* Sempre t'has enrabiament per les coses més absurdes. Però quan es tracta de les coses de veritat... quan es tracta de mostrar que encara tens una mica de sang a les venes... res de res. *(Bevent-se el whisky d'un sol glop i tornant a omplir el got)* Té... haurem de compartir got... suposo que no tindràs cap malaltia contagiosa, no?

HOME *(Seriós)* No. Contagiosa no és.

DONA *(Mirant-lo també seriosament)* Em diràs què està passant aquí o em faràs que t'ho preguntí?

HOME Aquí no passa res (*i es beu el got d'un sol glop. Immediatament comença a estossegar i esdevé evident la precarietat de la seva salut*)

DONA Estàs bé?

HOME (*Fingint mentre s'allunya d'ella*) Sí, sí, deixa'm... estic bé... estic bé... me l'he begut massa ràpidament... això és tot.

DONA Tu no estàs bé... no m'enganyis...

HOME Clar que estic bé! Però quina mania t'ha agafat a tu ara que...

DONA Per què vols vendre la casa?

(Silenci)

(Els dos estan aturats una estona, com analitzant-se l'un a l'altre)

HOME (*Allargant el got*) Me'n poses una mica més?

(La DONA li omple el got en silenci)

HOME Tard o d'hora l'havia de vendre...

DONA Sí, però per què precisament ara?

HOME Ha arribat el moment de vendre-la...

DONA I quin moment és aquest?

HOME El moment. I prou.

DONA No. No n'hi ha prou. Hi ha d'haver un motiu, alguna raó que hagi propiciat que ara, de cop, després de tants anys...

HOME (*Greu*) No totes les coses tenen una raó de ser...

(La DONA es queda callada, sorpresa per la intensitat del to de veu de l'HOME, conscient que passa alguna cosa seriosa que ell no li vol explicar)

HOME De fet, tot és atzarós... insensat... absurd... o em diràs que hi havia cap motiu pel què ens va passar? “Que havia de ser”! Que “havia de passar i ens ha de servir per créixer”...

DONA *(Aixecant-se ofesa i anant cap a la paret)* Ets un imbècil.

HOME *(Amb el mateix to cínic d'abans)* Que “la vida ens ha donat una lliçó valuosíssima”, que “hem d'estar agraïts per...”

DONA Calla! Calla! Com pots fer broma d'això? Com t'atreveixes?

HOME *(Seriós de sobte)* No en faig.

(Silenci)

HOME T'has plantejat mai què hauria passat si...

DONA Com vols que no m'ho hagi plantejat? Cada 10 d'abril! Any rere any durant 30 anys!

HOME El 10 d'abril? Però si...

DONA Era el dia que havia de néixer...

HOME Però...

DONA No ho puc evitar... se'm remou l'estómac com si encara tingués un tros seu dintre meu... començo a trobar-me malament i llavors... llavors ho recordo tot... recordo la il·lusió

que sentíem, l'emoció de ser pares, de començar una nova vida, les ganes que teníem que arribés, de veure-li la cara, d'abraçar-la... la nostra petita Laura... *(pausa)* recordo la felicitat... sí... la felicitat que sentia per fi. Em sentia bé, millor que mai, esperançada... com si, per fi, estigués fent allò correcte... com si, per fi, tot tingués una raó de ser... *(pausa)* i després em veig tal i comestic ara... sola, amargada... *(pausa)* i tu em preguntes si mai m'he plantejat què hauria passat si no l'haguéssim perduda?

HOME Tu sempre havies pensat que seria una nena però no vam tenir prou temps ni per saber-ne el sexe...

(La DONA està absent, sense mirar a cap lloc en concret mentre dura el monòleg de l'HOME)

HOME La Laura... jo encara no he sigut capaç de singularitzar-lo... l'imagino com un embalum borrós, com una silueta encara per definir, una ombra que ens acompanyarà de per vida... va ser la nostra primera mort i aquesta no s'oblida... *(pausa)* A mi m'era igual si era nen o nena, no m'importava si era ros o moreno, ni alt ni baix, jo només volia que estigués bé, que nasqués bé i sa, que pogués créixer al nostre costat i que ens poguéssim fer companyia mútuament... jo només volia que fos una criatura normal, amb els seus dies bons i els seus dies dolents però que fos la nostra criatura! Fruit del nostre amor,

de la nostra unió... imaginava que anàvem al cine i demanàvem el tiquet familiar perquè llavors sí que érem una família! Pare, mare i fill! *(Pausa)* Però no va poder ser. Primer vam perdre el fill i després ens vam perdre l'un a l'altre. O potser ja ens havíem perdut de molt abans i ell només va ser el detonant. No ho sé... Però ell sempre seguirà amb nosaltres. Sempre. A mi també em retorna de tant en tant... fa uns anys el vaig veure acabar la primària, preparant-se la maleta per anar a l'institut... intentant decidir quina carrera voldria fer, barallant-se amb la selectivitat i traient-se el carnet de conduir... pobre! El van suspendre dues vegades a la pràctica però jo li deia que no passa res, que és qüestió de sort i paciència, que no defallís, que no defallís... per què sempre és tan fàcil donar consells i tan difícil seguir-los? Per què la vida... *(però calla perquè truquen a la porta)*

(L'HOME i la DONA es queden aturats. En silenci)

Torna a sonar el timbre de la porta.

Es tanquen els llums.

Escena 2

30 anys abans.

El mateix menjador/sala d'estar lleugerament més il·luminat provocant la falsa sensació d'estar en millors condicions.

(El NOI i la NOIA en la mateixa posició exacte que l'HOME i la DONA al final de l'escena 1)

NOIA Per què no em deixes veure la carta?

NOI No hi ha res a veure...

NOIA Doncs ensenya-me-la...

NOI No...

NOIA Per què?

NOI Perquè... és... és privada...

NOIA I què vols dir amb això? Creia que havies dit que tot el que era teu era meu, no?

NOI Sí, però és que... és que...

(Silenci tens)

NOIA És igual, no cal que me l'ensenyis: ja sé què hi posa...

NOI *(Nerviós)* Què? No, però si no...

NOIA "M'ho passo molt bé amb tu"... "m'agrades molt..."

(Silenci)

NOIA O ara em negaràs que hi posa això. Que és una carta de la teva amant recordant la vostra última nit de passió. És o no és?

(Silenci)

NOIA Una carta d'amor com les que mai m'has escrit.

(Silenci)

NOIA No ho negues? Contesta'm! Mostra'm que encara em tens una mica de respecte i contesta'm! És veritat?

NOI Sí...

NOIA *(Caminant nerviosa)* No m'ho puc creure! És que no pot ser, és que mira que jo ja em temia que... però no... no... això és increïble... he perdut 2 anys de la meva vida al teu costat! 2 anys! Tota una vida! *(Pausa)* I qui és?

NOI Què?

NOIA Qui és? La conec? És una amiga meva? Una amiga dels dos?

NOI No... no la coneixes... tu... no...

NOIA I com es diu?

NOI Això no importa...

NOIA Que no importa? Vull saber com es diu la dona amb qui m'estàs enganyant! Tu creus que el nom no importa? Que no

importa que li pugui posar un nom, una cara? *(Pausa. Veient que el NOI no respon)* I quan fa?

NOI Què?

NOIA Quan fa que estàs amb ella?

NOI No estic amb ella! Jo...

NOIA Quan fa que folleu?

(Silenci)

NOI Des de Sant Joan...

NOIA Què? Sant Joan? Però si d'això en fa mig any! Per Sant Joan? Però si tu i jo encara no vivíem junts! Tu vas anar a la festa dels... ostres! Però si... si em vas dir que vas tornar molt aviat a casa... que la festa era molt avorrida... que em vas trobar a faltar molt!

NOI I és veritat! Et vaig trobar a faltar molt...

NOIA Ah sí? Quan? Abans o després de follar amb ella?

NOI Ho sento, jo...

NOIA O ara em diràs que vas estar pensant tota la nit en mi! Que mentre te la follaves, pensaves en mi!

(Silenci)

NOIA Sis mesos! Fa sis mesos que m'estàs enganyant! Sis mesos! Però tu saps quantes mentides són això?

NOI Jo no volia enganyar-te... jo...

NOIA Sis mesos! Quantes cartes més t'ha enviat?

(Silenci)

NOIA Les guardes totes? Segur que sí! Deus tenir el maleït calaix ple de cartes d'ella!

(Silenci)

NOIA Però per què vas insistir tant en que compréssim aquesta casota? Per què em vas forçar a firmar la hipoteca si estaves amb una altra?

(Silenci)

NOIA L'estimes?

NOI Què?

NOIA Que si l'estimes? Que si l'estimes a aquesta dona?

NOI No! Però si amb prou feines la conec...

NOIA Oh, amb prou feines la coneixes! Perdona'm per no haver-te deixat més temps per conèixer-la millor! Em sap greu haver-te enxampat quan només fa sis mesos que esteu junts! Si ho arribo a saber m'esperava un anyet més, per donar-te temps a conèixer-la bé!

NOI No... jo no... vull dir que jo... jo t'estimo a tu...

NOIA *(Caminant enfurismada)* Segur? De debò que encara m'estimes o només et resulto convenient?

NOI Què?

NOIA Necessites tenir algú al teu costat per no sentir-te tan sol en aquesta casota de merda, algú que escolti les teves misèries i et faci companyia, algú que carregui amb les teves penes i els teus maldecaps... *(pausa)* I això ella no t'ho dona, no? Ella només vol estar amb tu pels bons moments i prou, per la resta ja em tens a mi! Amb ella tot són riures i alegria i amb mi... *(amb indignació creixent)* A mi només em vols perquè sigui la teva esclava obedient i callada, perquè et rigui les gràcies i et segueixi amunt i avall com un gosset fastigós, perquè t'escalfi el llit a les nits i perquè et prepari el sopar! *(Agafa l'escultura del moble i la llença contra el cap del NOI)*

(El NOI cau al terra inconscient)

(Silenci. Tens)

(La NOIA observa al NOI convençuda que està fingint. Ell no reacciona)

NOIA Deixa't de bestieses i aixeca't... *(Pausa)* Ja n'hi ha prou! *(Pausa)* què? Hauré de venir jo a... *(pausa)* Està bé. Està bé! Em rendixo... caic en el teu parany una vegada més... *(lentament s'apropa al NOI)* Content? M'acabes de dir que m'has estat enganyant durant sis mesos i jo encara et

segueixo el joc com una idio... *(però s'atura perquè veu sang al cap del NOI)* Què? Però... No. No no no no no no no no no no nooooo... *(intentant-lo reanimar)* No, això no m'ho facis... no! Desperta, desperta... *(veient que el NOI comença a recuperar-se lentament. Emotiva en excés)* Ho sento, ho sento... jo no volia fer-te mal... si t'hagués passat res per culpa meva jo... jo... ai! És que no m'ho puc ni imaginar! Jo és que... que...

NOI *(Sorprès per la reacció de la NOIA)* No... estic bé... no pateixis... ja saps que sóc de fàcil desmaiar...

NOIA És que hi havia tanta sang al terra que per un moment... per un moment m'he pensat que estaves mort! T'he vist al terra, inconscient... tan desvalgut que... pensava que ja no t'aixecaries mai més... que t'havia matat! I precisament ara! *(Però calla perquè s'adona que ha parlat més del compte)*

NOI Precisament ara? Què passa ara?

NOIA No res... res és només que... *(pausa)*

NOI Sí?

NOIA *(Seriosa de sobte)* No crec que sigui el millor moment per parlar-ne...

NOI *(Aixecant-se)* Ara és tan bo com qualsevol altre. Què has volgut dir amb "precisament ara"?

(Silenci)

NOIA Estic embarassada.

NOI Què?

NOIA Estic embarassada...

NOI Embarassada?

NOIA Sí. Embarassada. Serem pares.

NOI Serem pares?

NOIA Sí...

NOI Però això és increïble! No m'ho puc creure! Però què... com...
quan fa que ho saps?

NOIA Fa uns dies que ja m'ho temia però aquest matí m'he fet la
prova i...

NOI Pares...

NOIA Sí...

NOI Però seu, seu! (*Empenyent-la suaument cap a la cadira*) Que
no t'has de cansar en el teu estat! Que ara el que importa és
que la criatura s'aferra, que trobi un bon suport i s'aferra dintre
teu i que... (*mirant-la amb extrema curiositat, com si fos una
altra persona a qui veu per primera vegada*) Però de quan
estàs?

NOIA 12 setmanes.

NOI 12 setmanes? Quant és això?

NOIA 3 mesos.

NOI I per què no ho dius així?

NOIA Perquè els embarassos es compten en setmanes.

NOI Però quina bestiesa! Tant és que es compti en dies com en setmanes, a partir de les 4 setmanes ja passem a parlar de mesos!

NOIA No perquè llavors no és exacte. Són 40 setmanes. La criatura naixerà el 10 d'abril... d'aquí 28 setmanes...

NOI Però per què ens estem discutint per aquestes coses ara?

NOIA Ets tu qui ha començat...

NOI Ara el que importa és celebrar-ho! Que serem pares!

NOIA Sí. Suposo que sí...

NOI Com que ho suposes? Però que no estàs contenta? Però si portàvem temps intentant-ho... que no t'alegres?

NOIA No ho sé.

NOI Però si ho tenim tot! La casa perfecte, ens tenim l'un a l'altre, ara tindrem una criatura... la vida és perfecte!

NOIA Sí. Perfecte. Però perfecte per a qui? Per tu? O per mi?

NOI Però no ens posem dramàtics ara! Que tindrem una criatura! Que les criatures porten alegria i fan oblidar totes les penes!

NOIA I els enganys, les traïcions i les cartes amagades en un calaix tancat amb clau també?

NOI *(Insegur)* Tot... ho han de fer. Sinó, estem perduts...

2n Acte

El mateix menjador/sala d'estar.

El present.

30 minuts després del final de l'Escena 1.

Els llums, d'un taronja pàl·lid, trist, malalt, estan encesos.

S'han agafat un parell de cadires de la cuina perquè els compradors (NOI i NOIA) puguin asseure's.

(Els 4 personatges estan asseguts, incòmodes, al voltant de la tauleta de cafè on no hi ha cap cafè, només l'ampolla de whisky de l'Escena 1 i el mateix got)

HOME Bé...

(Silenci)

NOI A mi m'ha agradat molt la casa... crec que... és perfecte per nosaltres...

NOIA Perfecte?

NOI Sí. Perfecte. Per descomptat que hi fa falta una mà de pintura aquí i allà, un parell de retocs i canviar les bombetes per unes que il·luminin més... però a part d'això... és perfecte. Perfecte... *(a la NOIA)* Just el que estàvem buscant, no?

NOIA Ah... sí... no sé... suposo que...

NOI Però què et passa? Que no estàs il·lusionada? Que no t'agrada la casa?

NOIA No... és que... *(però calla incòmode per la presència de l'HOME i la DONA)*

DONA *(A l'HOME)* Crec que és millor que els deixem parlar a soles...

NOI No cal que marxeu, no hi ha res a parlar... oi que no?

NOIA *(Pausa)* No... mai parlem de res...

NOI Com dius?

NOIA No res...

DONA *(A la NOIA)* Potser...

HOME No.

DONA *(A l'HOME)* No? De debò que encara creus que em pots fer callar?

HOME No, però t'ho demano, sisplau...

DONA Massa tard. La carta de la pena ja fa massa que la vas jugar...
(A la NOIA) No et callis res. Digueu-ho tot, parla, queixa't, expressa't!
(A el NOI i la NOIA) Encara esteu a temps de parlar... No us calleu res, no us guardeu les vostres opinions esperant que amb el temps desapareguin perquè no ho fan, s'enquisten dintre vostre com un tumor maligne que va creixent dia a dia menjant-vos per dintre lenta i dolorosament...
(mirant a l'HOME fixament i veient la seva reacció, començant a sospitar quina malaltia té)

HOME Però no t'aturis, segueix, que ho estaves descrivint molt bé.

DONA *(Confosa. A la NOIA)* Ah... no... no t'ho guardis a dintre. No... no...
(mirant a l'HOME) Les coses s'han de dir... per molt mal que ens pugui fer dir-les, les hem de dir. No ens ho podem

quedar per nosaltres... ja hem patit massa dolor al llarg de la vida com per afegir-n'hi encara més.

NOIA Potser... *(pausa)* potser no és la millor casa per nosaltres...

NOI Però de què parles? Però si és perfecte!

NOIA Perfecte per a qui? Per tu o per mi?

NOI No t'agrada la casa?

NOIA No és que no m'agradi, és que crec que no fa per nosaltres, no fa per mi... està massa... massa plena de records, de vides que no són la nostra... de dolor...

(Silenci)

NOI De debò?

NOIA Sí, ho sento però no m'hi trobo còmode aquí... és com si les parets estiguessin totes impregnades de dolor... sé que no té cap sentit però sento que... que els records pesen massa en aquesta casa...

NOI *(Mirant al seu voltant)* Potser tens raó... hauríem de buscar un altre lloc... una casa per tu i per mi. Una casa nova, buida i preparada per acollir tots els nostres records... *(aixecant-se)* ho sentim molt si us hem fet perdre el temps fent que ens ensenyéssiu la casa tan tard però... no cal que ens acompanyeu... ja sabem on està la porta... *(i marxa darrera la NOIA)*

(L'HOME i la DONA els observen una estona en silenci)

- DONA I ja està? Així de fàcil? Per què em vaig mossegar la llengua fa 30 anys?
- HOME Què vols dir?
- DONA Per què no et vaig dir que t'odiava?
- HOME M'odiaves?
- DONA Que et culpava de tot i t'odiava... sense raó, però ho feia. T'ho hauria d'haver dit, treure-m'ho de dintre i evitar que em torturés durant tota la vida...
- HOME Potser encara seguiríem junts..
- DONA O potser no. No importa. Però com a mínim ho hauríem tret tot...
- HOME Sí, però no serveix de res fer-nos mala sang...
- DONA *(Sorpresa)* Has canviat.
- HOME Per força.

(Silenci)

- HOME He hagut d'aprendre a no mirar enrere, a no maleir-me per tot el que vaig deixar escapar o per tot el que hauria pogut ser però no va ser...
- DONA I ets més feliç?
- HOME No. Però vull creure que sóc menys infeliç...
- DONA Un trist consol.

HOME L'únic que tinc...

DONA *(Mirant a l'HOME fixament durant llarga estona)* Per què ens seguim mossegant la llengua?

HOME Què?

(La DONA treu les cartes que havia agafat del calaix i les posa sobre la taula)

(L'HOME les mira en silenci una llarga estona)

HOME Les has trobat...

DONA Sí...

HOME Les has llegides?

DONA Només una, però m'imagino que totes deuen ser semblants...

HOME Sí...

DONA Després de tants anys, és estrany posar per fi un nom i una cara a la teva amant... M'havies dit que no la coneixia.

HOME Ho sento... no sabia com dir-t'ho...

DONA I encara us veieu?

HOME No...

DONA Us vau seguir veient quan jo vaig marxar?

(Silenci)

DONA Clar, quina pregunta més idiota... espero... ah... espero que et fes... *(buscant les paraules)* menys infeliç que jo...

HOME Tu no em feies infeliç...

DONA I tot i així estaves amb ella... l'estimaves?

HOME Sí...

DONA I ella t'estimava a tu?

HOME Durant una temporada sí.

DONA *(Sincera. Sense ironia)* Me n'alegro. No hi ha res millor que l'amor correspost... *(pausa. Assenyalant les cartes amb el cap)* No les guardes?

HOME No. Ara ja no té cap sentit seguir amagant-les...

DONA No, ara ja han sortit... ara ja n'hem pogut parlar...

(Silenci)

DONA Però tu encara segueixes mossegant-te la llengua...

HOME Jo?

DONA Per què no parles clar i em dius d'una vegada per totes què et passa? I no em diguis que no et passa res! Et conec. Per molt que diguis que has canviat, segueixes sent el mateix noi insegur incapaç de mentir amb convenciment.

HOME Jo... *(però s'atura, no s'atreveix a seguir parlant. En comptes, agafa l'ampolla de whisky i s'omple el got)* En vols? *(Sense esperar resposta, es veu el got i el torna a omplir)* Tinc càncer.

(Silenci)

DONA Així és veritat...

HOME És la primera vegada que ho dic així, en veu alta... sona estrany... irreal... com si no anés amb mi... com si estigués parlant d'algú altre... hmhhh... càncer...

DONA Però...

HOME Tampoc cal fer-ne un gran què... vull dir que molta gent té càncer i...

DONA Com n'és de dolent?

HOME *(Pausa)* Dolent.

(La DONA es mira a l'HOME un segon i agafa el got de whisky i se'l veu)

DONA T'han dit quant...

HOME Quant em queda?

DONA Ho sento, no sé si aquestes coses es poden preguntar o...

HOME Diguem que si arribo a cap d'any serà un miracle.

DONA Però això no pot ser... no ho poden dir això així com així i ja està... segur que hi ha d'haver algun tractament que...

HOME No.

(Silenci)

DONA No?

HOME No. Així estan les coses i així és com passaran... aquesta és... la magnitud de la tragèdia...

(Silenci)

DONA No hem tingut una vida fàcil...

HOME Crec que ningú té una vida fàcil.

DONA Ara que les coses ens podrien anar bé, que ja no tenim cap altra preocupació que llevar-nos cada matí, que ja hem viscut la vida i només ens queda esperar tranquil·lament a la mort...

HOME Sí...

(Silenci)

DONA Per això et vens la casa...

HOME Per això m'ho veng tot... quin sentit té seguir amb tot això? No vull més càrregues. Fora. Ara veig que ho hauria d'haver fet fa molts anys... quin sentit tenia seguir en aquesta casota jo tot sol? Ara he vist que no tenia per què tragar aquest pes tot aquest temps...

(Silenci)

DONA El meu germà va morir de càncer...

HOME Ho sé. M'ho van dir... ho sento... et volia trucar però...

DONA Va ser molt trist... veure'l desaparèixer mica en mica en aquella habitació d'hospital, entubat per tot arreu, nafrat de

dalt a baix, sent menys ell cada dia que passava... dèbil, esmorteït, no va poder ni acomiadar-se de nosaltres... em vaig prometre que si mai em passava a mi... si el maleït destí volia que jo també hagués de passar per aquell tràngol no li ho posaria fàcil, que em rebel·laria contra ell i no deixaria que decidís per mi quan havia de viure i quan havia de morir. Que...
(però calla. Aixecant-se decidida) No te la venguis...

HOME Què?

DONA No et venguis la casa!

HOME Bé, ja has vist que tampoc està sent massa fàcil, que no hi acaba d'haver cap comprador interessat...

DONA Treu-la del mercat.

(Silenci)

DONA Treu-la! Em sents? Treu-la! No la venguis! No la pots vendre. És l'únic que ens queda. L'únic que tenim. L'únic record real de la nostra vida junts... no la venguis, sisplau. No... És casa nostra. Casa nostra...

Teló.